

РЕШЕНИЕ

№ 3460

гр. София, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 11.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **960** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/ и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 7/12.01.2022 г., на Директор на Б. дирекция "И. район", с който на жалбоподателя е установено публично държавно вземане - такса за водовземане по разрешително № 0261/25.11.2004 г. издадено от министъра на ОСВ, изменено и продължено с решение № РР-210/ 22.07.2010г на министъра на ОСВ за периода 01.04.2019 г. до 31.10.2019 г. в размер на 8 970,99 лв. главница, ведно с дължимата законна лихва за периода на забава от 16.02.2020 до 12.01.2022г в размер на 1 737,02 лв. и законна лихва от датата на издаване на АУПДВ № 7/12.01.2022 г до датата на плащане на главницата.

Твърди незаконосъобразност на оспорения акт, поради неспазване на установената форма – липса на мотиви; съществено нарушение на административнопроизводствените правила – недаване на възможност да участва в проверките и да се запознае с резултатите от тях; противоречие с материалноправните разпоредби – неизвършване на собствен мониторинг от страна на ответника и неотчитане на резултатите от извършения през годината контрол. Моли АУПДВ да бъде отменен.

Ответникът - Директор на Б. дирекция „И. район“, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира

юриск.възнаграждение.Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

[фирма] е титуляр на разрешително № 0261/25.11.2004 г. издадено от министъра на ОСВ, изменено и продължено с решение № РР-210/ 22.07.2010г на министъра на ОСВ за правото на водовземане от язовир Б. изграден на река М., място на водовземане- основен изпускател на язовир Б..Срокът на действието на разрешителното е 30.07.2020г.

На 13.01.2020г. длъжностни лица при Б. дирекция И. са извършили проверка на дружеството – жалбоподател, въз основа на подадени от последното декларация по чл.194б ЗВ за периода 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. Резултатите от проверката са обективирани в представения по делото Констативен протокол (КП) № Пз-14/13.01.2020г. Установени са коректно попълнени от жалбоподателя данни в декларацията и е изчислен размера на дължимата такса за периода 01.04.2019 г. до 31.10.2019 г. в размер на 8 970,99 лв .

С уведомително писмо изх. № ПО-02-106/28.04.2021 г., получено на 5.05.2021г. от дружеството-жалбоподател, последното е поканено да заплати доброволно дължимата такса за водовземане по чл.194, ал.1 т.1 б. „а“ от Закона за водите, изчислена по Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016г, обн. ДВ бр.2 от 6.01.2017 г, в сила от 1.01.2017г, относима към определяне задължението за процесния период.В дадения 7 – дневен срок за заплащане на дължимата такса за водовземане за периода 1.04.2019 до 31.10.2019г посочен в Поканата за доброволно изпълнение дължимата такса не е заплатена.

С писмо изх. № ПО-02-106 /1/ от 22.06.2021г., жалбоподателят е уведомен на осн. чл.26 от АПК, че спрямо него започва производство за установяване на публично държавно вземане за дължимите такси като му се дава възможност да се запознае със събраните доказателства и да изрази становище в 7-дневен срок. Уведомлението е връчено на [фирма] на 24.06.2021г.

Производството е приключило с постановяване на оспорения АУПДВ.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от адресат на оспорвания акт, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол чл.194б, ал.6 ЗВ, в рамките на преклузивния срок за обжалване.

Оспореният акт е издаден от Директор на Б. дирекция, „И. район“, който съгласно разпоредбата на чл. 195б ЗВ е компетентен да издава актове за установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон. В този смисъл, оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност.

При издаването на акта за установяване на публично държавно вземане

са спазени установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗВ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на акта, адресатът, сумата, която се дължи, периодът за който е дължима, както и основаниято, на което е изчислена. Предвид специалните изискванията на чл. 195б, ал.2 ЗВ, са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е издаден актът като е отразена фактологията по издаването на акта, а именно: разрешително за водовземане от воден обект, констативния протокол, в който са установени задълженията, поканата за доброволно изпълнение и т.н. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водовземане за периода 1.04.2019 до 31.10.2019г. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. /Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд /мотивите към административния акт могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт от помощни и подчинени на издателя на акта органи/. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. При издаването на акта са спазени специалните административно-производствени правила по ЗВ като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

Неоснователни са бланкетните възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. Видно от съдържанието на акта е наличието на детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. В конкретният случай жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства да е извършил дължимите плащания на таксата за водовземане за процесния период, не оспорва размера на дължимите суми за посочения период, че съответства на тези отразени в процесния АУПДВ. За да бъде едно нарушение на процесуалните правила основание за отмяна на акта, то същото следва да бъде съществено такова. Нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатират в случая. Поради това, съдът намира, че при издаването на акта не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като релевантните по случая факти са установени безспорно.

АУПДВ е издаден в съответствие с изискването, въведено с чл. 195б, ал.2 от ЗВ, съгласно който актът се съставя въз основа на писмени доказателства, поради това, че е налице констативен протокол от извършения контрол за изпълнение на задължението № Пз-14/ 13.01.2020 (т.4 от цитираната разпоредба), както и покана до лицето за доброволно изпълнение от 28.04.2021 г. (т.3 от цитираната разпоредба).

Съгласно чл. 194б от ЗВ в редакцията към датата на възникване на задължението /в сила от 27.11.2018 г./ Ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз

основа на които се определят таксите. По така подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка на информацията съгласно чл. 194б, ал.3 от ЗВ. При съответствие на информацията по ал. 1 с условията по ал. 3 директорът на басейнова дирекция уведомява писмено титуляря на разрешителното за размера на дължимата такса, срока за заплащането ѝ и сметката, по която таксата следва да бъде заплатена.

Съгласно чл. 194б ал. 2 ЗВ (Изм. - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 27.11.2018 г.) Задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари.

В случая декларацията е подадена в срок. Ответникът е извършил проверка по декларацията в съответствие с чл. 194б, ал.3 от ЗВ, като е установил коректно попълнени от жалбоподателя данни в декларацията. Не съществува спор относно действително изразходваното количество водни маси за периода 1.04.2019г до 31.10.2019г. Съгласно чл.194, ал.1 ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса. Според чл. 194 ал. 2 ЗВ таксата по ал. 1, т. 1, букви "а" тоест за водовземане и "б" се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а.

Според ал.6 на чл.194 ЗВ размерът на таксите по ал. 1, т. 1 - 3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. В случая за периода 1.04.2019г до 31.10.2019г е приложима Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016г, обн. ДВ бр.2 от 6.01.2017 г, в сила от 1.01.2017г Според изричната норма на чл.194а, ал.1 ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентична е и разпоредбата на чл.7, ал.1 от Тарифата за таксите за водовземане в сила от 01.01.2017 г. Сроктът, в който титулярят на разрешителното е длъжен да внесе по посочените в чл. 195а сметки таксата, е регламентиран нормативно в чл. 194б ал. 2 ЗВ. Няма спор и, че жалбоподателят не е заплатил дължимата такса за водовземане за процесния период. В случая задължението за заплащане на такси произтича от осъщественото водовземане разрешено до 30.07.2020г. На основание чл. 195б, ал. 1 от Закона за водите вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 от ЗВ такси, се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс. Не са представени доказателства, че водите от горепосочения източник е използван от друго лице, а и няма спор, че именно жалбоподателят е осъществил водовземането.

При тези факти законосъобразно и в съответствие с изричната норма на чл.195б, ал.1 от ЗВ директорът на Б. дирекция е издал АУПДВ въз основа на извършената от длъжностни лица проверка, резултатите от която са обективирани в констативен протокол № Пз -14/ 13.01.2020г и на тази основа е определил размера на дължимата такса за водовземане за процесния период за която не се твърди и не са ангажирани доказателства да е била платена в срока по чл. 194б ал. 2 ЗВ. Не съществува спор, че размера на дължимите суми за посочения период съответства на тези отразени в процесния АУПДВ. Задължението на титуляря за заплащане на такси произтича от осъщественото водовземане разрешено до 30.07.2020. Задължението за заплащане на такси за водовземане възниква въз основа на влязъл в сила акт на регулиращия орган. Предвид данните по делото, в т.ч. методиката, посочена в Закона

за водите, цитираната по-горе Тарифа, настоящият съдебен състав счита за правилен механизма на изчисляване на таксите за водовземане в процесния акт за установяване на държавно вземане. Таксата е изчислена по действащата тарифа за съответния период, формулата е приложена правилно, като показателите са заместени правилно с коректните стойности. Поради това сумата, която е посочена в акта за установяване на публично държавно вземане за процесния период е действително дължима. Вземанията са дължими, тъй като не са заплатени от жалбоподателя при дадената му възможност за доброволно изпълнение.

Съгласно чл.195в ал.1 от ЗВ във вр. чл.175 ал.1 от ДОПК за неплатените в законоустановените срокове този вид публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон, поради което в акта правилно е определена и лихва за забава.

Предвид установените факти от значение за спора, следва извод, че не са налице основанията на чл. 146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона. Съдът намира жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

Относно разноските: С оглед изхода на спора жалбоподателят следва да заплати на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100лв., определен съгласно 143 ал.3 АПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 7 /12.01.2022 г., на Директор на Б. дирекция "И. район".

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Б. дирекция "И. район" юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: